

פחד דוד

פרשת
שופטים

ד' אלול
תשע"ד

731

יו"ל ע"י מוסדות "אורות חיים ומשה" ישראל

בנשיאות בנש"ק מורנו ורבנו הגה"צ רבי **דוד חנניה פינטו** שליט"א

בן הצדיק המלובן רבי **מושה אהרן פינטו** זצ"ל ונכד הצדיק הקדוש המלובן רבי **חיים פינטו** זיע"א

ירושלים תל אביב חיפה באר שבע

הדלקת נרות 18:31 | 18:47 | 18:39 | 18:49

מוצאי שבת 19:43 | 19:46 | 19:46 | 19:45

רבינו תם 20:23 | 20:20 | 20:23 | 20:22

משכיל לדוד

המטרה; קבלת עול המלכות

עליך מלך אשר יבחר ה' א-להיך בו מקרב אחיך תשים עליך מלך. הנה יש להתבונן משום מה ציוותה עלינו התורה למנות מלך בנוסף למינוי השופטים והשוטרים, וכי לא די להם לישראל במינוי השופטים והשוטרים עד שהוצרכו למנות עליהם גם מלך?

המתבונן יראה שהתורה היא בבחינת שופט לאדם, ואילו העונש הינו השוטר, כאשר הקב"ה הינו מלך מלכי המלכים ובני ישראל ממליכים עליהם את ה' אלוהים. כמה פעמים ביום, בכל פעם שמברכים 'ברוך אתה ה' אלוהינו מלך העולם. ועל כך יש לנו לשאול, אם בני ישראל כבר מוקפים בשופטים ובשוטרים והקב"ה מולך עליהם, מדוע הם זקוקים להמלכת מלך בשר ודם?

ונראה לבאר שישנו הבדל מהותי בין מלך מקרב אומות העולם לבין מלך מקרב עם ישראל. מלך גוי, שולט על מדינתו ובני עמו, ולעומת כן מלך יהודי קודם שהוא שולט ומולך על בני עמו, צריך הוא לשלוט בעצמו ולמלוך על תאוותיו. והוא שציוותה התורה על המלך שיכתוב לו שני ספרי תורה, האחד שיהיה מונח בחדר אוצרותיו (עי' סנהדרין כא, ב), על מנת שלא ירוב לבבו ויזכור שכל עושרו וחילו הינם מאת הבורא יתברך, ואילו הספר השני צריך ללוותו בכל אשר ילך (ע"ש), על מנת להזכירו שהתורה היא זו שצריכה ללוותו ולהנחות את דרכו. כמו כן הורתה התורה למלך שלא ירבה לו נשים, סוסים ורכוש, וזאת כדי שלא ירוב ולא יתנשא על העם (עי' דברים יז, 17-18).

ויש בזה ללמדנו שהמלך היה למעשה סמל ודמות לעם ישראל, כיצד יש להם למלוך על עצמם ולהכניע את תאוותם. הקב"ה הורה לבני ישראל להמליך עליהם מלך בשר ודם על מנת שיתבוננו בו ויקחו מוסר כיצד יש להם לנהוג בעצמם, כיצד יש להם למשול ולשלוט על תאוותיהם על מנת שחלילה לא יישלטו על ידן. וזהו מה שאמרו (עי' גיטין סב, א) 'מאן מלכי רבנן'. פירוש, מי הם אלו הזכאים לתואר מלכים? אלו הרבנים הממליכים עליהם שם שמים וממליכים על תאוותיהם.

והעולה מאלו הדברים שבזמן שאדם מציב לעצמו שופטים ושוטרים, סופו שימליך עליו מלך, כלומר שיוכל למלוך בעצמו ולהכניע את תאוותיו ורצונותיו מפני רצון הקב"ה ותורתו הקדושה.

כמו כן נראה לומר שציוונו הבורא "שום תשים עליך מלך" (דברים יז, טו), שמתוך שהאדם יכבד את מלכו - מלך בשר ודם, וישמע לכל הוראותיו וציוויו, יבוא הוא לכבד את המלך הגדול והנורא - את הקב"ה, מלך מלכי המלכים. הנה הקב"ה מושבו בעליונים, ואין לנו בו כל השגה ותפיסה, ובכדי שאדם אכן יבוא להמליך עליו את ה' ולעבודו בלבב שלם, ציווה עליו הבורא להמליך בראשונה מלך בשר ודם, ומתוך שיתבונן במלך הנמצא עימו ושולט עליו, הוא יכיר וידע במלכו של עולם ויבוא לעבוד אף אותו ולהמליכו עליו.

"שופטים ושוטרים תתן לך בכל שערך אשר ה' א-להיך נותן לך לשבטך ושפטו את העם משפט צדק" (דברים טז, יח)

התורה מצווה על בני ישראל למנות להם שופטים ושוטרים בכל שערי עריהם, וזאת כדי שישפטו את העם משפט צדק. שלמה המלך אומר שגוף האדם הוא בבחינת עיר שלימה אשר יש בה הכל. והנה ערכתי פעם חשבון עם בני שיחיה, שאם נחלק את גוף האדם לכל מרכיביו ונניח את כל המרכיבים אלו לצד אלו, נמצא שגוף האדם אינו רק עיר שלימה אלא עולם ומלואו. וכשם שיש להציב שומרים על העיר על מנת שישמרו על הסדר וישגיחו על מהלך החיים התקין, כך גם גוף האדם שהוא בבחינת עיר ואף עולם ומלואו, זקוק לשמירה ולהגנה מפני המזיקים והמפריעים לו בעבודת ה'.

ומשמע שניתן לבאר פסוק זה בשני אופנים - הן על דרך הפשט, שהכוונה למינוי שופטים ושוטרים של ממש אשר תפקידם לשמור על הסדר הציבורי, והן על פי הדרש, כאשר הכוונה שהאדם יציב על גופו שמירה והגנה, כדי שהיצר הרע והחומריות לא יפריעו בעדו בעבודת הבורא.

והנה דרך האדם להימשך בטבעו אחר החומר והנהנתנות, ולכן הוא זקוק לשמירה על איברי גופו, על מנת שחלילה לא יחסא. ואך טבעי הוא שאדם בקומו בבוקר, ברצונו לנוח ולהתרפות, אך אם יציב על גופו שמירה וימנע מעיניו ומאוזניו לראות ולשמוע דברים אסורים, הרי שכתוצאה מכך תפחת תאוותו לגשמיות ולחומריות, ומנגד ימשך לדברי התורה הקדושה.

כידוע האדם הינו תוצר גשמי ורוחני כאחד, כאשר כל חלק בגוף האדם מושכו אליו על מנת שימלא את סיפוקו. הנשמה מושכת לכיוון לימוד התורה, ואילו הגוף מושך לכיוון הגשמיות והחומריות. ובזמן שאדם מציב שמירה על גופו מונע עצמו מליהיחשף לתרבות הקלוקלת של הרחוב, אזי באופן ישיר וטבעי הגוף מחליש את דרישותיו ותאוותיו, והנשמה היא זו ששולטת באדם ומושכת אותו אל עבר בית המדרש.

ומשום כך מצינו שלכל עבירה ישנו סייג וגדר אשר עוצר את האדם קודם העבירה ומונע בעדו מלעבור עליה. אם כן, אותם סייגים הינם בבחינת שופטים ושוטרים המוציבים סביב האדם אשר מונעים ממנו מלחטוא ולעבור על ציווי ה'.

כמו כן כתוב (במדבר טו, טז) "ולא תתורו אחרי לבבכם ואחרי עיניכם". פירוש, שבהיות והעין רואה והלב חומד וכלי מעשה גומרים (עי' רש"י במדבר טו, טז), לפיכך צריך האדם לשמור על עצמו ולמנוע מלכתחילה את הראייה האסורה, על מנת שלא יבוא לידי הרהורים רעים ולידי חטא ועוון, רחמנא ליצלן.

נאמר בהמשך הפסוקים (דברים יז, טו) "שום תשים

הילולא דצדיקיא

- ד - רבי מאיר שמחה הכהן מח"ס "אור שמח"
- ה - כ"ק רבי משה אהרן פינטו זיע"א
- ו - רבי ראובן מרגליות מח"ס "ניצוצי הזוהר"
- ז - רבי אליהו חיים אביו של ה"בן איש חי"
- ח - רבי יחיא עמר
- ט - רבי צדוק הכהן מלובלין מח"ס "צדקת הצדיק"
- י - רבי ברוך ירושלמי מח"ס "ברוך מבנים"

המעוניין לקבל את העלון בדוא"ל
ישלח הודעה: p@hpinto.org.il

במה מפטירין

הפטרות השבוע:

"אנכי אנכי הוא מנחמכם". (ישעיה נא)

הקשר לשבת: הפטרה זו היא אחת משבע שבתות של נחמה שמפטירין החל משבת שאחרי תשעה באב.

"ועתה מה לי פה נאם השם כי לוקח עמי חנם מושליו יהלילו נאם ה' ותמיד כל היום שמי מנואץ". (ישעיה נב. ה)

יש לבאר על פי מה שכתבו המפרשים, שהיו אומרים הגויים בימים שעברו, שאין להם עונש על זה ששעבדו את ישראל כי עשו מה שמוטל עליהם לעשות, כמו שמצינו בטיטוס ובסנחריב, שאמר "ה' אמר אלי" וכו'.

ובאמת היתה טענתם טענה אם היו מפארים את שם ה', אבל כיון שאנו רואים ששם ה' מנואץ ביהם, מכאן ראייה נכוחה שמה שמשעבדים בישראל הוא בחינם, בגלל השנאה הכבושה בקרב ליבם, ולא בכדי לעשות את רצון ה'.

וזהו שאומר הכתוב: "ועתה מה לי פה נאום ה' כי לוקח עמי חנם" - בלי שום טענה, "מושליו יהלילו נאום ה'" - עוד הם מתפארים בעצמם שה' יאמר להם כן.

לכן אומר הכתוב ששקר בפייהם, שהרי "ותמיד כל היום שמי מנואץ" - ששמי מנואץ בפייהם, ומכאן ראייה ששקר בפייהם.

("פתח השער")

"כי לא בחיפזון תצאו ובמנוסה לא תלכו כי הולך לפניכם ה' ומאספכם א-להי ישראל". (ישעיה נב. יב)

יש לפרש, כי הנה הולך במהירות, תהיה מרוצתו משתי סיבות; או שהוא בורח מהרעה שאחריו, או שהוא ממנהר ונחפז להגיע למקום חפצו מה שהוא לפניו.

והנה על הבורח להימלט מהרעה, שייך בו לשון 'מנוסה' ואצל הנחרד להשיג דבר טוב שלפניו, שייך בו לשון "חפזון".

ושתי הבחינות הללו היו ביוצאי מצרים, שהיו ממהרים וחרדים לנוס ולהתרחק מפחד המצריים הרודפים אחריהם, וגם היו נחפזים להתקרבות השכינה לבוא ולהשיג מבטחם הנכבד שהבטיחם הקב"ה "תעבדון את הא-להים על ההר הזה". אבל על הגאולה העתידה יעד אותנו הנביא שלא יהיה דבר מפחיד שיצטרכו הגאולים לנוס, וכן לא יצטרכו להיות נחפזים לבוא אל השגת הטוב המקוה.

וזהו שאומר הכתוב: "כי לא בחיפזון תצאו" - למחר לבוא אל מקום השכינה, "ובמנוסה לא תלכו" - לברוח מין הרעה שאחריכם. והטעם הוא "כי הולך לפניכם ה'" - בסמוך קרוב אליכם, ולכן לא צריך לצאת בחיפזון כי תכף תשיגו הטוב, "ומאספכם אלוקי ישראל" - הוא יתברך ילך מאחריכם לשמור אתכם מכל רודף, ולכן לא תלכו במנוסה, כי לא יגורו משום דבר

("יקול אליה")

במסילה נעלה

יד ההשגחה המופלאה

להתעכב בגללי, הוא מוכן להתעכב ובלבד שאצטרף לטיסתו לארץ ישראל.

כשראיתי את השתדלותו הרבה בשבילי הודיתי לטייס על כך, אך ביקשתי להבין: "מדוע אתה כל כך טורח ודואג עבורי שאספיק להגיע להלוייתו של אבי? מה מניע אותך לפעול באופן זה עד כדי כך שאתה מוכן לעכב את הטיסה כולה בגללי?"

"הסיבה לכך" פתח הטייס ואמר, "היא מקרה משונה שארע עימי ביממה האחרונה. בדרך כלל אינני מפעיל את מכשיר הרדיו ואינני מאזין לו כלל. אולם הבוקר, כאשר טסתי מישראל לצרפת, משום מה שיניתי ממנהגי והפעלתי את מכשיר הרדיו, שם שמעתי שמודיעים על פטירת אביך ועל מועד הלוייה. מיד כיביתי את המכשיר וכעסתי בלבי מדוע מודיעים למאזינים על הבוקר הודעת אָבָל שכזו.

לאחר זמן מה הדלקתי שוב את מכשיר הרדיו, והנה שוב שומעות אוזני את ההודעה על פטירת הרב זצ"ל ועל מועד הלוייתו. בפעם הזאת הבנתי סוף סוף שמדובר באדם גדול מאד וצדיק, ולכן המשכתי להקשיב לדברים שדיברו עליו וסיפרו בשבחו הגדול.

והנה עכשיו, עומד אתה, בנו של הרב הגדול ומבקש ממני עזרה לטוס בדחיפות להלויית אביך. האם נראה לך כעת שאני יכול לא לסייע לך בכך?" כך היו דבריו של הטייס.

כששמעתי את הדברים הכנים, חשתי שהייתה זו יד ההשגחה המופלאה של הקב"ה שהכניס בלבו של הטייס דווקא באותו היום להפעיל את מכשיר הרדיו, דבר שהוא אינו עושה בדרך כלל. ואחר כך השמיע הקב"ה באוזניו כמה וכמה פעמים על פטירתו של אבא זיע"א ועל דמותו הגדולה.

כל זאת כדי לסלול בפני את הדרך לארץ ישראל במהירות האפשרית, כדי שאספיק להשתתף בהלוייתו של אבא הקדוש זיע"א.

ביום ה' באלול תשמ"ה, יום פטירת כ"ק אבא זיע"א שהיתי לצערי במרוקו. מיד כשנודע לי דבר הפטירה מיהרתי אל שדה התעופה במרוקו כדי לנסות לתפוס את המטוס הראשון שיצא לצרפת ומשם להמשיך לארץ ישראל, מתוך רצון ותקווה להספיק להשתתף בלוייה שנועדה להיערך עוד באותו היום בארץ ישראל.

באותה העת לא היו בידי כרטיסי הטיסה לטיסות השונות, אך משמים סייעו לי ומצאתי במרוקו אדם שדאג עבורי לכרטיס טיסה לצרפת, וכך הגעתי לצרפת במהירות.

גם בצרפת לא היה בידי כרטיס טיסה לארץ ישראל, אך בטחתי בקב"ה שכשם שעזר לי להגיע בקלות ממרוקו לצרפת, כך יעזור לי להגיע במהירות מצרפת לארץ ישראל.

כאשר ראיתי שהשעה מתאחרת ואינני מוצא מקום בטיסה היוצאת בזמן הקרוב לארץ הקודש - ניגשתי אל הטייס בעצמו וביקשתי ממנו שיעשה לי טובה גדולה ויפעל למעני שאוכל להצטרף לטיסתו.

כששמע הטייס את בקשתי המשונה הוא שאל אותי: "מדוע כל כך דחוף לך להגיע לארץ ישראל?"

השבתי לטייס שאבי הצדיק נפטר, והלוייתו אמורה להתקיים עוד באותו היום בארץ ישראל, ולכן אני לחוץ להספיק להגיע לארץ במהירות האפשרית.

"מהו שמו של אביך?" שאל אותי הטייס.

"הצדיק רבי משה אהרון פינטו זיע"א". השבתי לו.

מיד כששמע הטייס את שמו של אבא, הוא אמר לי להמתין ופנה לפעול למעני שאוכל להצטרף לטיסה הקרובה לארץ ישראל, ועוד הוסיף ואמר לנוגעים בדבר שאם יהיה צורך

נצור לשונך

תולה ארץ על בלימה

עוני וחולשה

אסור לספר על אדם שהוא חלש, באופן שהדבר יכול להזיק לו, כגון שהוא פועל וכדומה. וכן אסור לספר עליו שהוא עני וכדומה, באופן שיכול להינזק מכך, והרי זה לשון הרע.

מן האוצר

מאוצרו של מו"ר הגה"צ
רבי דוד חנניה פינטו שליט"א

לימוד תורה בקדושה ובטהרת הלב

"שופטים ושוטרים תתן לך בכל שעריך אשר ה' א-להיך נותן לך לשבטיך ושפטו את העם משפט צדק". (דברים טז, יח)

יש להתבונן בלשון הפסוק, מדוע פתחה התורה את הציווי בלשון רבים "שופטים ושוטרים" ולאחר מכן עברה ללשון יחיד "תתן לך", שלכאורה אם פתחה התורה בלשון רבים היה לה להמשיך בלשון זו גם לאחר מכן ולומר "שופטים ושוטרים תתנו לכם בכל שעריכם".

ונראה להשיב ולבאר שציווי זה מתייחס לכל אדם ואדם מכלל ישראל, ועצם לשון היחיד מוכיחה ומלמדת שזהו ציווי פרטי לכל אחד. שצויה הקב"ה לכל אחד מבניו לשים שומרי ראש לאיברי גופו שישמרו ויגנו בעדו מפני החטא. והנה המתבונן יראה שלענייני יש עפעפיים המגינות עליהם מפני ראייה אסורה, וכן לפה יש שפתיים השומרות עליו לבל ידבר דיבורים אסורים, וגם לאוזן מחובר תנוך שבכוחו לחסום את צלילי הקול לבל יכנסו דברי לשון הרע לאוזני האדם. וחובה על כל אדם להעמיד שומרים ושוטרים אלו על המשמר לבל יחדרו השפעות זרות לקרבו אשר בכוחן להסיטו מהדרך הישרה ולהובילו אל באר שחת.

כמו כן יש לדעת שלימוד תורה המעורב בראייה ושמיעה אסורה, הינו לימוד שאינו מזוכך, ומי יודע אם בבוא העת, תורה זו שאינה זכה ונקייה תוכל לעמוד לו לאדם ולהמליץ טובה בעדו. וכשם שספר תורה שאותיותיו מטושטשות ולא נראות אינו ראוי לשמש כספר תורה לקריאה בתורה, כך אדם שתורתו מעורבת ומטושטשת בהבלים ודברים אסורים, תורתו אינה מועילה ואף עלולה לעמוד לו לרועץ. מנגד, אדם שמקפיד על עצמו ומעמיד את השומרים מוכנים על מנת שימנעו ממנו כל ראייה, דיבור ושמיעה אסורים, זוכה הוא שתורתו תהיה משוכחת ותהיה קרש קפיצה להתעלות במעלות התורה והיראה.

דוד המלך אומר בתהלים (קט, נט) "חשבתי דרכי ואשיבה רגלי אל עדותיך". ונראה לבאר פסוק זה שדוד המלך חפץ ללכת ולהסתובב במקומות שונים, אך רגליו הוליכוהו בסופו של דבר לבית המדרש, וזאת משום שהקפיד כל ימיו להציב על איברי גופו שופטים ושומרים אשר מנעו ממנו ללכת בדרך הרעה. וזכורני שבהיותי צעיר חפצתי להיות בעל עסקים עשיר, אך השופטים והשוטרים שלי בדמות אבותי הקדושים שמרו אותי מרעייה בשדות זרים וכיוונו אותי אל הדרך שבה הלכו הם זיע"א.

חיים בפרשה

ממשנתו של הקדוש רבינו חיים בן עטר זיע"א

"כי תצא למלחמה". (כ. א)

אולי שרמז הכתוב "מלחמת האדם עם יצרו", ובא להסיר מלכבו מורך ואמר כי תצא למלחמה "הידועה", שאין גדולה ממנה.

הנה במלחמה זו יש שני דברים קשים לאדם שמתשים כוח;

א' הוא שאינו מלומד במלחמה כמו שהוא מלומד ורגיל במין מלחמה זו יצרו הרע.

ב' שהרכבת האדם חובקת דברי היצר בכל אשר יאמר אליו, בעניני האיסור לגנוב ולגאול ולאכול כל אשר תאוה נפשו, וזה ימנעהו מלשמוע אל "דברי התורה והמצוות". ומה גם אחר שנכשל בעבירות רבות שיתוספו כוחות הרע שנולדו ממעשיו הרעים, כמו שפירשתי במקומות אחרים.

לזה בא דבר ה' כאן, ואמר כי תצא למלחמה וראית בעיניי שכלך סוס ורכב. 'סוס' כנגד מה שהוא היצר, סוס מוכן למלחמה, מה שאינו כן האדם.

'רכב' כנגד הרכבת האדם שנוטה וחושקת לדברים. ואומר "עם רב ממך", כנגד כוחות הרע שניתוספו ממנו מצד מעשיו הרעים כמו שאמרנו.

אף על פי כן בא דברו הטוב ואמר "לא תירא מהם", והטעם הוא "כי ה' א-להיך עמך". פירוש הן אמת אם היית בא למלחמה בכחך אין בכך כח

לעמוד במלחמה זו, אבל כיון שה' אלהיך עמך - כחו גדול להצילך. כי כשבא אדם ליטור ימינו יתברך מקבלתו ונדבק לה' והוא יכניע מציריו.

מן המעיין

"לא תטה משפט לא תכיר פנים ולא תקח שחד". (טז. יט)

דורשי רשומות אמרו שאחר אותיות "שחד" באות האותיות "תטה" בסדר הא"ב. כלומר אחרי אות ש' בא ת'. אחרי ד' בא ה'. אחרי ח' בא ט'.

ורמז יש בזה, כפי שמוצא רבינו החיד"א בספרו "נחל קדומים", שאחר שחד יבוא תטה. ויש להוסיף עוד, שהאותיות שקודם "שחד" הם 'רגז' וכן 'גזר' כי על ידי השוחד יש חס ושלום רוגז ואחר כך גזר דין ר"ל.

"תמים תהיה עם ה' א-להיך". (יח. יג)

רבי פנחס מקוריץ זיע"א - מבחירי תלמידיו של הבעל-שם טוב הקדוש - היה אומר: בשום מצווה או מידה טובה לא מצינו במפורש שצריכים לקיים אותה "עם ה' א-להיך", אלא רק בשני המקראות הבאים: בספר "דברים" נאמר על מידת התמימות: "תמים תהיה עם ה' א-להיך", ובנבואת מיכה מצינו על מידת הצניעות; "והצנע לכת עם א-להיך" (ו. ח).

לפי שבשתי המידות האלו אפשר לו לאדם להערים על הבריות ולהעמיד פנים של איש תמים וצנוע, כשבלו מלא ערמה וענווה מזויפת. משום כך מורה לנו התורה: "תמים תהיה עם ה' א-להיך". והנביא מיכה קורא לשומעיו: "והצנע לכת עם א-להיך". כדי ללמדנו שהתמימות והענווה הם אות קיום מהבורא יתברך הבוחן כליות ולב ומבחין כראוי בין התמים והצנוע, מי שתוכו כבדו, לבין מי שמעמיד פני תמים וצנוע ואינו אלא דובר שקר בלבבו.

"צדק צדק תרדף למען תחיה". (טז. כ)

כפל המילים "צדק צדק", נתפרש יפה בספר "חירגא דיומא" לרבי יהושע מאמן שליט"א:

ידוע שכל דבר שקר שאין בו קצת אמת - אינו מתקיים.

ולפי זה בא להזהיר את האדם שיתרחק מן השקר ואפילו מקצת מן האמת שבו. כגון שמצא בני אדם דוברים דבר שקר והוא בא והוסיף דבר אמת בכדי להעמידו, זה אסור.

וזה פירוש הפסוק "צדק צדק תרדף"; עלך לרדוף צדק של צדק, שהכל בו הוא צדק ואמת ולא צדק שיש בו שקר. ואף על פי שאינך אומר את השקר בפירך, תתרחק ממנו למען תחיה חיים נצחיים וירשת את הארץ העליונה.

זכרו תורת משה

ניצוצות במסכת חייו המופלאה של כ"ק הצדיק מרן רבי משה אהרן פינטו זיע"א,

לרגל יומא דהילולא – ה' אלול

כדרכם של רועי ישראל האמיתיים, שהקב"ה חפץ בהם הרבה שמוסרים נפשם על צאנו, ועומדים תמיד בפרץ להתפלל עליהם, לבטל מהם את הגזירות הקשות ולפתוח עליהם שערי - ברכה, (לשון המסילת ישרים סוף פי"ט) היה רבינו זיע"א עומד בתפילה לישועתם של ישראל בכלל ובפרט, ברוחניות ובגשמיות.

ברכותיו היו שלובות ברוח הקודש בה צפה למרחוק. כך סיפר בנו חביבו הגה"צ רבי דוד שליט"א:

באחד הימים פנתה אלי אישה כאובה; "בני היקר חולה במחלה קשה מאד, וימיו ושעותיו ספורים. אנא ברך אותו שיזכה במהרה לרפואה שלימה".

ועוד הוסיפה:

"בן זה נולד לי בזכותו של אביך הצדיק רבי משה אהרן זיע"א שמפיו התברכתי לזכות בזרע של קיימא, לאחר שלא זכיתי להיפקד בפרי בטן במשך מספר שנים. כשאביך הצדיק ברך אותי, הוא התנה את הברכה שלו בכך שאני מתחייבת לתת חינוך יהודי טהור לבן שייולד לי, ואני קיבלתי על עצמי לחנך אותו בדרך התורה".

"כעבור תקופה מאז שהצדיק ברך אותי - זכיתי להיפקד בבן זכר, שגרם לי ולבעלי שמחה עצומה ואושר רב. אך כשהילד התבגר ונעשה לאיש, לדאבון הלב הוא התחיל להתרועע עם גויה. וגם כעת, כשהוא מוטל במיטתו חולה במחלה קשה מאד, הוא מסרב לעזוב אותה ועומד על כך שרק היא תטפל בו".

כך סיימה האישה את דבריה ופרצה בבכי מר.

בעקבות מעשה זה נתעוררתי לחשוב - מדוע אבא זיע"א ברך בזמנו את האם העקרה שתיפקד בן, כאשר לבטח צפה למרחוק וידע שכן זה עתיד לחבור לגויה?

כמענה לשאלתי נזכרתי לפתע בנבואת ישעיה הנביא שאמר לחזקיהו המלך שכיון שהוא לא נשא אישה - ילקחו ממנו חיי העולם הזה וחיי העולם הבא והוא עתיד למות בקיצור ימים ושנים.

כאשר חזקיהו שמע את דברי הנביא, הוא השיב שהסיבה לכך שהוא לא נשא אישה מימיו היא מתוך כוונה לשם שמים, כיון שצפה שעתיד לצאת מזרעו רשע בשם מנשה שיחטא ויחטיא את ישראל, ולכן הוא העדיף להישאר בודד כל ימיו ובלבד שלא להביא לעולם צאצא שיחלל שם שמים.

הנביא ישעיה ענה לו שאין זה מתפקידו לחקור ולעסוק בעניינים שנשגבים ממנו. האחריות על עתיד בנו ועל קורותיו אינה תלויה בו אלא בקב"ה, וכל שמוטל עליו זה לקיים את מצות 'פרו ורבו' ולהביא ילדים לעולם.

ועוד הוסיף הנביא ואמר לחזקיהו המלך שהקב"ה אינו מתייאש מאף אדם. גם הרשעים הגדולים ביותר - יכולים לשוב בתשובה שלמה על עוונותיהם, ותשובתם רצויה ומקובלת לפניו יתברך.

ואם הקב"ה אינו מתייאש מאף אדם - אל ייפול המלך לזרועות הייאוש עוד בטרם נולד ממנו זרעו, ועל כן עליו להתחנך ולהקים משפחה. בנוסף, לעולם אי אפשר לדעת מתי יתעורר הניצוץ היהודי בלבו של הצאצא, וגם אם הבן לא יעשה תשובה - אולי יבואו הנכד או הנין ויתעוררו לכך, ומה לו לחשב חשבונות שמיים בטרם עת.

גם אבא זיע"א צפה שאותו בן עתיד לחטוא ולהכעיס את אלוקיו, אך כיוון שהוא למד מדברי הנביא - הוא פעל את חלקו בעניין וברך את האישה. ואת הדאגה לאותה נשמה תועה הוא הותיר לקב"ה שבבוא היום יעורר אותה לשוב בתשובה שלימה לפניו.

מלכותו יתברך

הציפיה לימות המשיח ולמלכות השי"ת ושמו אחד, מילאה את כל ישותו. לא אחת הוא התבטא בכאב ואמר: "אנחנו אמנם גרים

במדינת ישראל, אבל מדינת ישראל השלימה תהיה רק כאשר כולם יקבלו עליהם את השם יתברך לאלוקים, וכולם יעסקו בתורה ובמצוות. כי אז יבוא משיח צדקנו ויתקן את העולם במלכות ש-די".

"אבל בינתיים די לנו במה שאנו גרים בארץ, בבחינת גר ותושב אנכי עמכם, ויש לנו את הזכות יותר מלכל אלו שגרים בחוץ לארץ. שכן, הם באמת נמצאים בגלות אמיתית. לא כן אנחנו שזכינו להתקדש בקדושת הארץ ואנו גרים בה. אשרינו מה טוב חלקנו".

רבי משה אהרן זיע"א היה תמיד חוזר ואומר, כי לולא הישיבות והכוללים בארץ הקודש, ולולא התורה שנלמדת בהם, לא היה קיום כלל למדינה. באשר רק התורה מגינה ומצילה מכל הקמים עלינו לרעה, ובפרט בזמנים אלו.

וכדי שתתברר התורה בעולם, נתן השי"ת סייעתא דשמיא בלבות אנשים להקים את המדינה. ועובדה היא, שעד היום באים מכל הארצות לארץ ישראל כדי ללמוד תורה. להשתקע בה ולחונן את עפרה אבל הצלתה וקיומה הוא מחסדי ה', כמו שנאמר עיני ה' אלוֹקֵיךְ בַּה מְרֵאשִׁית הַשָּׁנָה וְעַד אַחֲרֵית שָׁנָה.

ואמנם, הצדיק רבי משה אהרן זיע"א היה תמיד מתפלל, שהקב"ה יחזיר בתשובה את מנהיגי המדינה, שכן ממש זה עומד אחר כתליו וכו', כי הגאולה כל כך קרובה, ורק אם כולנו נעשה צעד אחד קדימה בתורה ובתשובה ובמעשים טובים, יתגלה לעינינו זה אשר קיינו לו.

ברכת הבנים

אור ליום חמישי, ה' באלול תשמ"ה הורם הנזר והוסרה העטרה מעל ראשי בני ישראל. נצחו אראלים את המצוקים, והצדיק המקובל המלובן רבי משה אהרן פינטו זצ"ל נתבקש לישיבה של מעלה.

ביום פטירתו הגיעו אלפי אנשים מכל רחבי הארץ כדי לחלוק לו את הכבוד האחרון. בין הבאים היו גם כמה עקרות וכמה חשוכי בנים ששנים רבות לא נפקדו בילדים. אלו עמדו ליד הקבר בשעה שערכו לצדיק את ההקפות, כמנהג ירושלים.

וראה זה פלא. כל אותם עקרות וחשוכי בנים שעמדו שם, נפקדו בזרע של קיימא כבר באותה שנה, בזכות הצדיק רבי משה אהרן. בזכות אותה תפילה שנשאו ליד הקבר הטרי בשעת קבורת הצדיק. וילדים רבים נקראו על שמו הקדוש 'משה אהרן', או סתם בשם 'משה'. זכותו תגן עלינו, אמן.